

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ δεσποινίς δὲ Φοντεροῦ ἀσθμαίνουσα ἐκ τῆς ταχέως ἀναβάσεως ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ διαζώματος καὶ ἀνέπνευσε καθαρὸν ἀέρα.

— Ὡραῖον θέαμα, δὲν εἶν' ἀληθές! εἶπε τῷ δ' Ἀμβραῆς.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Οὐδόλως μὲ ἐνδιαφέρει τὸ ὄντως μεγαλοπρεπὲς τοῦτο θέαμα.

— Τί σκέπτεσθε λοιπόν;

— Δὲν το ἀγνοεῖτε.

— Ὅθι μοι ὁμιλήσετε ἔτι περὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἔρωτος, ὅστις σᾶς κατέλαβε καὶ σᾶς τυραννεῖ, εἶπεν ἡ Καικιλία μετὰ κωμικῆς ἐμφάσεως.

— Μὲ πειράζετε. Γελάτε ἀπαύστως.

— Ἐχει τις τόσας ἀφορμὰς νὰ κλαίῃ! Πλὴν, εἶπε χαριέντως, σᾶς λυποῦμαι. Εἶπατέ μοι λοιπόν τί ἔχετε εἰς τὴν καρδίαν σας. Εἴμεθα μόνον ἐδῶ, οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

Ἐδρῖσκοντο εἰς ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς σκοπίας, εἰς ἣν εἶχε καταφύγει ἡ Ζουάννα μετὰ τοῦ ἱατροῦ.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἐρημίας ἡ φωνὴ τῶν ἡκούετο εὐκρινῶς ὑπ' αὐτῶν.

Ἡ καρδία τῆς Ζουάννας ἐπάλλε βιαίως. Ὁ Κλαύδιος ἠδύνατο ν' ἀντιληφθῇ τῶν παλμῶν τῆς, πλὴν ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως τῆς φίλης του διετέλει ὡς ἐν ληθάργῳ. Αἱ ἐλπίδες του κατέρρευον. Ἦννοεῖ ἤδη πόθεν προήρχετο ὁ τοιοῦτος τῆς κρεολῆς καλλωπισμός.

Ἦπῃρξεν, ἴσως ἦτο ἔτι, ἐρωμένη ἄλλου, ἐκείνου βεβαίως, ὅστις ἐζήτηε τὴν χεῖρα τῆς κληρονόμου τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς, καὶ ὅστις ἦν τόσῳ πλησίον αὐτοῦ.

— Εἶναι λοιπόν αὐτός; εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς σφίγγων τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ Ζουάννα κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

Τὸ αἶμα τῶν Κερανδαῶν ἐκόχλασε πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς φλέβας τοῦ τόσῳ ἡρέμου ἐκείνου νεανίου.

— Ἄ; ἐψιθύρισε, τὸν μισῶ ὅσον σᾶς ἀγαπῶ!

Ὁ κόμης ἐβεβαίωσε τὴν Καικιλίαν περὶ τοῦ ἔρωτός του διὰ φλογερῶν φράσεων ρεόντων ὡς χεῖμαρρος λάβας ἐκ τῶν χελέων του.

Ἡ εὐτυχία του, τὸ μέλλον του, ἡ ζωὴ του συνεδέοντο τῇ συγκαταθέσει τῆς Καικιλίας. Ἀφ' ἧς ἡ μαρκεσία τῷ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας περὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, δὲν ἐζῆ πλέον εἰμὴ δι' αὐτήν.

Ἦπέσχετο αὐτῇ αἰώνιαν καὶ διάπυρον ἀφοσίωσιν, ἀληθῆ λατρείαν. Ὅθι ἔμενε τὴν ἡμέραν ὅλην πλησίον τῆς, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, τῆς λατρευτῆς συζύγου του, ἔτοιμος νὰ ἱκανοποιήσῃ πᾶσαν αὐτῆς ἰδιοτροπίαν.

— Ἀλλὰ τότε, παρετήρησεν ἡ Καικιλία, περιπίπτετε ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὑπερβολὴν. Προσεῖχάτε διότι οὕτω θὰ ἦσθε ἐν ὠραῖον ἀγκιστρον καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ κόμης δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τῆς εἰρωνίας ἐκείνης.

— Ἀλλ' εἰσθε κακὴ, ὑπέλαβε ζωηρῶς, ὡς δαίμων καὶ μὲ τυραννεῖτε. Καικιλία, θὰ ἦμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν πλησίον σας. Ὁμνύω ὅτι οὐδεμίαν θεωρῶ εὐδαιμονίαν ἀνωτέραν τοῦ νὰ σᾶς ἀπολαύσω! Μὴ εἰσθε ἀσπλαγχνος, σᾶς ἱκετεύω. Ἐὐσπλαγχνισθῆτέ με. Εἶπατέ μοι ποίους ὄρκους, ποίας διαβεβαιώσεις ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ; Ὅθι ἦσθε ὁ μόνος μου ἔρωτος, τὸ ὁμνύω!

— Ὡ; ὁ μόνος! παρετήρησεν ἡ νεανίς μετὰ δυσπιστίας.

— Ναί, ὁ μόνος, εἶπεν ὁ κόμης, ἐκτός ἂν ὑπολογίζετε τὰς παροδικὰς ἐκείνας καὶ ἐφημέρους ἐλαφρότητας, εἰς τὰς ὁποίας πᾶς τις περιπίπτει.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς δὲ Φοντεροῦ, οὐδέποτε ἠγαπήσατε;

— Οὐδέποτε.

— Σπουδαίως;

— Σπουδαϊότατα.

— Ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε καλῶς.

— Εἰς μάτην.

— Ὁρκισθῆτέ μοι.

— Ὁρκίζομαι.

— Δυσκολεύομαι νὰ σᾶς πιστεύσω.

— Καὶ ὅμως εἶν' ἀληθές.

— Ἀληθές;

— Ἀπολύτως. Τὸ ὁμνύω, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης.

— Παραδόξον, τοὺς λόγους σας προφέρετε μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως. Εἶσθε σχεδὸν πεπεισμένος καὶ ἔχετε ἡλικίαν...

— Τριάκοντα ἐτῶν.

— Λοιπόν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη δὲν ἠγαπήσατε! Ἀλλ' ἔχετε καρδίαν ἐξ ὀρειχάλκου! Πῶς διήρχεσθε τὸν καιρὸν σας; Μὴ ἀνοίξετε τὸ στόμα διὰ νὰ μὲ πείσετε. Τὸ γνωρίζω, θὰ μοι εἴπητε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας δὲν συνήνησε τὸ ἥμισυ, ὅπερ ἐπόθει. Γνω-

ρίζω αὐτὰς τὰς θεωρίας καὶ γελῶ μὲ αὐτὰς. Τὰς ἀνέγνωσα εἰς ὅλα τὰ μυθιστορήματα. Πῶς! φίλε μου, εἰς Παρισίους ἔνθα ὡς τὰ ὕδατα ποταμοῦ πλημμυροῦσιν αἱ ὠραῖαι νεανίδες, ἔνθα ἡ καλλονὴ ἀπαστραπτει καὶ διακρίνεται, κατορθώσατε σεῖς νὰ μὴ ἀγαπήσετε!

— Ἀλλὰ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἠγάπησα.

— Ἡ καρδία σας εἶν' ἐλευθέρη;

— Ὡς τὸ πτηνὸν πὸ ἰπτάμενον εἰς τὸν ἀέρα.

— Καὶ συνεδέομενος μ' ἐμὲ δι' ἀρρήκτων δεσμῶν, δὲν θὰ ἔχετε τί νὰ ἐνθυμησθε καὶ νὰ λυπησθε;

— Οὐδέν.

Ἐπεκράτησε σιγῇ.

— Σαῖς δέ; ἠρώτησεν ὁ κόμης μετ' ὀλίγων.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ νεανίς, θὰ ἐνθυμοῦμαι μετὰ λύπης τὴν ἐλευθερίαν μου, τὴν θλιβεράν μὲν ἀλλ' ἀνεξάρτητον παιδικήν μου ἡλικίαν, τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς ἀγρότας μου, τὰ δάση καὶ τὴν χέρσον μου.

— Μήπως δὲν θὰ ἦναι ἔτι ἰδικὰ σας;

— Ὁχι. Ὁ ἀνὴρ εἶναι εὐγενής, πρόθυμος, περιποιητικὸς μὴ ἔχων εἰμὴ ὑποσχέσεις εἰς τὸ στόμα πρὸ τῆς συννώσεως.

Μετὰ ταῦτα γίνεται δεσποτικὸς, ζηλότυπος, τυραννικὸς. Ὁμιλῶ γενικῶς. Αὐτὸς εἶναι ὁ κοινὸς νόμος ἔχων σπανιωτάτας ἐξαιρέσεις. Τὸ πᾶν εἰς αὐτὸν ἀνήκει· οὐδὲν πλέον ἀνήκει εἰς ἡμᾶς· οὐδ' ἡμεῖς αὐτὸ ἀνήκομεν πλέον εἰς ἑαυτὰς. Ὁ γάμος λοιπὸν μὲ τρομάζει. Δὲν μὲ τρομάζετε σεῖς! δὲν μὲ τρομάζει ὁ σύζυγος, ἀλλ' ὁ γάμος· μὲ ἐννοεῖτε; Σᾶς ὑπεσχέθη μίαν ἀπάντησιν. Ὅθι μὲ συγχωρήσατε ἂν θὰ περιομείνεται. Εἴμαι νευρική. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς περιποιήσεις σας· θέλω νὰ σᾶς πιστεύσω.

Ἐλπίζω ὅτι εἰσθε εἰλικρινής, ἀλλ' ἔχω σκοτεινὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας προσπαθῶ ν' ἀποκρύπτω ὑπὸ προσπεποιημένην χαράν. Ἀπόλεσα ἐνωρὶς τὸν πατέρα μου· ἡ μήτηρ μου σπανίως ἠσυχολήθη δι' ἐμέ. Ἐννοεῖτε ἐντεῦθεν πόσον ἔχω δίκαιον σκεπτομένη ὡς σκέπτομαι. Ἐχετε ὑπομονὴν καὶ μὴ ἐκλαμβάνετε τὸ ἀναποφάσιστον τοῦ χαρκατῆρός μου ὡς ἰδιοτροπίαν νεανίδος πείσμονος καὶ κακῆς. Δὲν σᾶς μισῶ. Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῆ ἔλπίζω ὅτι θὰ μείνωμεν πάντοτε ἠνωμένοι διὰ διαρκοῦς ἀγάπης.

— Καικιλία, εἶπεν ὁ Ροζὲ βαθέως στενάχας, δὲν μὲ ἀγαπάτε;

— Δόσατέ μοι καιρὸν!

— Οὐδέποτε θὰ μὲ ἀγαπήσετε!

— Ἴσως.

— Καὶ ἐγὼ κατεδικάσθην εἰς τὸ μαρτύριον νὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε.

— Σᾶς παρακαλῶ, φίλε μου, ἄφετε τὰ μελοδραματικά, εἶπεν ἡ Καικιλία ἐπιχαίρων. Ἀπομακρύνετε τὴν ἰδέαν αὐτοχειρίας! Πρὸ πάντων μὴ πέσετε τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου τούτου. Ὅθι πέσετε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ταλαιπώρου στρατηγοῦ, τὸ δὲ θέαμα θὰ ἦναι σπαραξικάρδιον. Τί θὰ εἴπη ἡ δε-

ἄλλ' οὗτος εἰς χαμπερπῆς δειλός, ὁ ὁποῖος ἐπώλησε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθώου ἀντὶ ἀργυρίου... Τώρα εἶναι γερουσιαστῆς ἐν Ρώμῃ.

» Ἡ τύχη σοὶ παρέχει λαμπρὸν μέρος διὰ τὴν ἐκδίκησίν σου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, δὲν δύνασαι νὰ μένης πλέον ἐν τῷ φρουρίῳ μου. Εἶναι μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

» Ὁ οὐρανὸς εἶναι θελλώδης... ἄλλ' ὀπλίσου καὶ πήγαινε... Μόνον ὅταν δείξης τὴν κεφαλὴν τοῦ Βενίγκα θὰ καταβιθασθῇ διὰ σὲ ἡ γέφυρα τοῦ Ραδικόφρανι.

» Ἡ θύελλα ἐβρυχάτο, ἀλλὰ δὲν τὴν ἤκουσα.

» Βεθυθισμένος εἰς σκέψεις, διήλθον ἐφιππος τὰς ὑπὸ τῶν σφετεριστῶν κρατουμένας γατίας μου. Εἶδον τὸ αἱματωμένον ὑποκάμισον, εἶδον τὸν υἱὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἱππότητος πάλλοντα τὴν πατρικὴν λόγχην, καὶ πάντες οἱ ὑποτελεῖς προσεφέρθησαν νὰ με βοηθήσωσιν. Ἐξέλεξα ἐξ αὐτῶν τετρακοσίους, καὶ ταχεῖς, ὡς ἡ ἀνυπομονησία μου, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ρώμην... τὸν μέγαν ἐκείνον σκελετόν... Ἐλμεθα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καπιτωλίου...

» Ἐνόμιζον ὅτι ἤκουσα ἀπὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων ἐρειπίων στεναζούσας τὰς σκιάς τῶν Ρωμαίων...

» Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν ἐκδίκησίν μου... ἄλλ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν... Εἶτα, ἀφίσας τοὺς συντρόφους μου, ἀνῆλθον μόνος τὰς κλίμακας.

» Ἀνθρωπος μικρόσωμος, κάτωχος ὡς πτώμα, ἰσχνός, πλήρης ρυτίδων, ἐφυλομέτρει μέγαν τόμον διὰ τρεμούσης χειρός.

» Ὅτε πρῶτον τὸν εἶδον, ἤσθάνθην βδελυγμίαν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος βλέπων ἀηδές τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπομακρύνεται, ὅπως μὴ ρυπάνῃ τὰ ἱμάτιά του...

» Καὶ τὴν βδελυγμίαν ταύτην ἤσθάνθην ἔκτοτε ὡσάντις εἶδον ἄνδρας ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν δικηγορικὸν κλάδον...

» Καὶ πράγματι εἶναι οὗτοι ὁ ἀφρὸς τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων, πωλοῦντες λόγους ἀνευ νοημάτων, ἀργυρώνητοι ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰούδα.

» Τὴν τέχνην αὐτῶν στηρίζουσιν ἐπάνω εἰς τὰς διχονοίας τῶν ἀνθρώπων, συχνάκις δὲ τὰς μεταξὺ ἀδελφῶν, ἢ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ἀπαράμιλλοι κατὰ τὴν ἀσυνεσίαν, ἀποκαλύπτουσι δι' ἀσεβῶν χειρῶν τὰ αἴσχη τῆς ἡμετέρας φυλῆς, ὑποδαυλίζουσιν ἐν αὐτῇ τὴν πλεονεξίαν, καὶ σπείρουσιν, ὡς τοὺς διδόντας τοῦ ὄφρους τὸ ἀξίωμα ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐγενὲς πάθος ἐν τῷ κόσμῳ ἰσοφαρίζον πρὸς χρυσοῦν νόμισμα. Ὑπερήφανοι διὰ τὴν κενὴν αὐτῶν παιδείαν, ὡς ὁ μέθυσορ διὰ τὸν οἶνον τὸν ὁποῖον ἔπιε, κυφοὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιμόχθου τέχνης τῶν τῆς φυλλομετρήσεως τῶν βιβλίων καὶ τῆς συγχύσεως τοῦ νοός, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἔδωκεν αὐτοῖς ἐν τάξει, θεωροῦσι τὰς ἀποτελούσας λόγον τρεῖς μωρίας, τὰς ὁποίας ἄλλοι ἀμαθεῖς ἔγρα-

ψαν πρὸ αὐτῶν. Καὶ ὁποῖος ἔχει τὴν μνήμην περισσότερον παραγεμισμένην ἐκ τῶν μωριῶν τούτων ἀπολαύει καὶ μεγαλητέρας ὑπολήψεως, καθὼς τὸ ἔλκος, τὸ ὁποῖον ὅσον περισσότερον τρώγει, τόσον βαθύτερον γίνεται...

» Ὡ! ἂν εἶχον πάντες μίαν μόνην κεφαλὴν!... Ἐπλησίασα εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἀθλίου, ὅστις ἤγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμισόκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως μὲ ἰδῆ καλλίτερον, διότι ἡ πολλὴ ἀνάγνωσις τοὺς εἶχε ἐξασθενίσῃ.

» — Ποῖος εἰσθε;... Τί θέλετε;... μοι εἶπε διὰ συριζούσης φωνῆς... Λέγετε γρήγορα, διότι ἔχω πολλὴν ἐργασίαν... Μὴν προχωρῆτε... διότι ἀπαγορεύεται νὰ πλησιάζετε τόσον πολὺ εἰς τὸν γερουσιαστὴν.

» — Ἐγὼ δὲν ἐπρόσεξα εἰς τοὺς λόγους του, ἀλλὰ ἐξακολουθῶν νὰ προχωρῶ εἶπον αὐτῷ:

» — Μοῦ χρεωστεῖτε ἐν χρέος...

» — Ποῖον χρέος;... εἰσθε τρελλός... ἀπομακρύνετε αὐτὸν τὸν τρελλόν... ρίψατέ τον εἰς τὴν φυλακὴν.

» — Σὺ εἶσαι τρελλός, ὁ ὁποῖος ἐνόμισες ὅτι ἐσώθης, ὅταν ἐπώλησες τὸν ἀθῶον. Μοῦ χρεωστεῖς τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς μου. — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἤρπασα ἀπὸ τὸν λαϊκὸν μετὰ τήσεως λύσεως, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς κόγχας τῶν καὶ τὰ χεῖλη του ἐτραύλιζον: Σῶσον, κύριε, τὴν ψυχὴν μου...

» Ἐνθ' ἐγὼ ἐψιθύριζον εἰς τὸ οὖς του: Στὴν κόλασιν! Στὴν κόλασιν!...

» Εἶτα σύρας τὴν μάχαιραν καὶ ἀκολουθῶν τὰ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἴχνη τῶν δακτύλων μου, ἀπέκοψα τὴν κεφαλὴν του καὶ ἤρπασα αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀλίγων τριχῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, μεθ' ὅσης χαρᾶς.

» Ὁ ἐραστὴς σρίγγει τὰς χεῖρας τῆς ἀγαπωμένης νεάνιδος. Ἐν τούτοις, εἶχον τρέξῃ πολλοί. Ἄλλ' ἐγὼ χωρὶς νὰ ταραχθῶ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ δεικνύων τὴν πυγμὴν καὶ τὴν μάχαιραν καθημαγμένας, ἐκράγασα πρὸς αὐτούς:... Χριστιανοί, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι, ἂν κανεὶς θελήσῃ νὰ μοῦ ἐμποδίσῃ τὸν δρόμον, θὰ χῶσω αὐτὸ τὸ μαχαίρι εἰς τὴν καρδίαν του.

» Φαίνεται ὅτι ἡ μορφή μου ἐσυμφώνει πρὸς τοὺς λόγους μου, διότι πάντες, ποῖος εἰς τὸ ἐν μέρος καὶ ποῖος εἰς τὸ ἄλλο, ἀπεσύρθησαν ψιθυρίζοντες, ὡς ἡ θάλασσα ἀφοῦ κοπάσῃ ὁ ἄνεμος...

» Οἱ ὑποτελεῖς μου μὲ ἐδέχθησαν μετὰ κραυγῶν χαρᾶς.

» Καθήλωσα τὴν κεφαλὴν τοῦ Βενιγκάζα ἐπὶ τῆς λόγχης τοῦ πατρὸς μου καὶ διατάξας νὰ ἠχήσωσι φαιδρῶς αἱ σάλπιγγες, ἐξῆλθον τῆς Ρώμης, διὰ μέσου πλήθους λαοῦ, καταληφθέντος ὑπὸ τρόμου διὰ τὴν τοιαύτην τόλμην.

» — Φρουρέ! φρουρέ! καταβίβασε τὴν γέφυραν.

» — Ποῖος εἶναι εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ χάνδακος, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ἔμβῃ εἰς τοιαύτην ὄραν;

» — Κατεβίβασε τὴν γέφυραν... εἶμαι ὁ Γίνος.

» — Αὐθέντα, εἰξεύρετε τὴν διαταγὴν τῆς δεσποίνης. Ἐχετε τὸ δεῖγμα;

» Ἀθλιε! νομίζεις ὅτι θὰ ἐνεφανιζόμεν ἐνώπιόν της χωρὶς αὐτό.

» — Διέρχομαι τὴν γέφυραν, τρέχω εἰς τὰ δώματα τῆς δεσποίνης Γουαλδράδας, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Τρέχω εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἀκούω αὐτὴν μακρόθεν ψιθυρίζουσαν.

» Εἰσήλθον διὰ μικρᾶς τινὸς θύρας, ἡ ὁποία ἦτο παρὰ τὸ θυσιαστήριον, καὶ εἶδον τὴν δεσποινὴν γονυπετῆ καὶ ἀναγινώσκουσαν μετὰ προσοχῆς τὴν προσευχὴν της. Ἐφώτιζεν αὐτὴν τὸ ἀσθενὲς φῶς ἐνὸς μόνου κηρίου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἔκειτο μάλιστα. Εἰς τὸν τριγμὸν τῆς ἀνοιχθείσης θύρας καὶ τὸν κρότον τῶν βημάτων μου ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της συνειθισμένοι εἰς τὸ φῶς δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν ἐν τῷ σκότει. Ἐγὼ ἐβάδιζα βραδέως, χωρὶς νὰ προσφέρω λέξιν, προτείτων τὴν κρατοῦσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Βενιγκάζα χεῖρα.

» Ἡ δεσποινὰ, ὅτε προσήγγισα εἰς τὸ φῶς, εἶδε πρᾶγμα τι ἀδιάκριτον — κεφαλὴν ἀνθρώπου κρεμαμμένην εἰς τὸν ἀέρα. —

» Τὸ πρόσωπον τοῦ Βενιγκάζα!

» Τότε ἀνέκραξα:

» — Ἐφερα τὸ δεῖγμα.

» Ἡ γέφυρα καταβιβάσθη.

» — Καὶ καλῶς ἔπραξεν ὁ καταβιβάσας αὐτὴν... ἀπήντησεν ἡ δεσποινὰ καὶ ἔκλεισεν ἡσυχῶς τὸ προσευχητᾶριόν της.

» Εἶτα λαβοῦσα τὸ κηρίον καὶ προχωρήσασα, ἤρχισε νὰ με παρατηρῆ ἀτενωῶς.

» Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο ὁ ἀνεψιὸς της, ἔγινεν αἰφνης πορφυρά, εἶτα κάτωχος.

» Προσεπάθησε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς κιγκλίδος, ἀλλ' αἱ δυνάμεις ἔλειψαν αὐτῇ καὶ ἀναίσθητος ἔπεσεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου.

» Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης πάντες μοὶ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον καὶ ἐγὼ ὑπερασπίζομαι προθύμως κατὰ πάντων.

» Ἡ συνετὴ ἐκείνη γυνὴ ἀπέθανεν, ἀφίσασά με κληρονόμον της. Εἶχε λάβῃ τὸ Γαδικόφρανι ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐγὼ οὐδένα ἀναγνωρίζω καὶ εἰς οὐδένα πληρώνω φόρον ὑποτελείας. Ἄν δύνανται, ἄς ἔλθουν νὰ με διώξωσι. Πολλάκις ἔθραυσα τὰς κεφαλὰς τῶν κομητῶν τοῦ Σάντα-Φιόρα.

» Πολλάκις ἔκαυσα τὰ φρουριά των καὶ κατέστρεψα τοὺς ἀγρούς των. Ἐπὶ τέλους, ἐξηνάγκασα αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἐξοχὴν καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ τείχη τῆς Σιέννης, ὅπου καὶ περιώρισα αὐτούς. Ἄν τολμήσωσι νὰ ἐξέλθωσι — ποινὴ, ὁ θάνατος. Ὅσα ἔπραξα δὲν εἶναι ἀξία διηγήσεως.

» Φαντάσθητε τί εἰμπορεῖ νὰ πράξῃ εἰς ληστῆς! ἂν ὅμως δὲν ἦσαν ἐνδοξα, δὲν ἦσαν καὶ ἀπάνθρωπα. Τὸ ἀγαθὸν μοῦ ἀμφισβητεῖται, καὶ ἡ δόξα μοῦ ἀπαγορεύεται. Ἐν μόνον μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ μὲ μισοῦν ὀλιγώτερον.

» Τώρα ήθελον να προσεγγίσω εἰς τὸ βασίλειον, διότι ἀγαπῶ τὸν Μαμφρέδην, ὁ ὅποιος χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρει ἔχει εἰς ἐμὲ φίλον ἀποφασισμένον νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ὅσον ἔχει πνοήν.

» — Παναγία Παρθένε! ἀγαπάτε τὸν Μαμφρέδην;

» — Καὶ διατί νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ; Αἱ πράξεις του δὲν εἶναι τοιαῦται, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ φθόνος δὲν δύναται νὰ τὰς κατηγορήσῃ;

» — Πόσον ἀπατάσθε! Εἶναι ὁ φαυλότερος ὅσων φωτίζει ὁ ἥλιος, φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἀσπονδὸς ἐχθρὸς μου.

» Καὶ ὁ Ρογήρος διηγῆθη εἰς τὸν Γίνον πᾶν ὅ,τι συνέβη αὐτῷ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐμελέτα νὰ πράξῃ. Εἶτα τὸν ἠρώτησε:

» — Τί φρονεῖτε; Εἶναι αὐτὸς ἀνθρώπος νὰ τὸν ἀγαπήσῃ κανεὶς;

— Σεῖς ἔχετε δίκαιον νὰ τὸν μισήτε, ἂν ὅσα μοῦ εἶπετε εἶναι ἀληθῆ. Ἐγὼ ὅμως ὡς Ἴταλός, βλέπω ἐν τῷ Μαμφρέδῃ ἀνδρεῖον καὶ συνετὸν ἀδελφόν μου, ἀγαπῶντα τὴν Ἰταλίαν καὶ θέλοντα νὰ τὴν καταστήσῃ μεγάλην ὡς ἐκ τούτου, δὲν δύναμαι, οὐδὲ πρέπει νὰ τὸν μισῶ.

— Ὅφειλω λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἐκδίκησίν μου, διότι τὰ συμφέροντά του ταυτίζονται μετὰ τῶν συμφερόντων τῆς Ἰταλίας; Ἄς ἀποθάνῃ ἐκεῖνος, καὶ περὶ τῶν ξένων θὰ φροντίσωμεν ἀργότερον.

— Ἡ καταστροφή τῶν ξένων δὲν εἶναι τόσῳ εὐκόλος, ὅσῳ ἡ πρόσκλησις των. Σεῖς δέ, ἐπὶ ἀβεβαίᾳ ἐλπίδι, φέρετε εἰς τὴν πατρίδα σας βεβαίαν βλάβην.

— Νὰ ἀπελπισθῇ λοιπὸν ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός μου; θὰ τὸ ἐκάνετε σεῖς;

— Ἰππότα, δὲν θὰ εἰπῶ ὅτι εἶμαι οὔτε ἀγαθότερος, οὔτε μοχθηρότερος ἀφ' ὅ,τι πράγματι εἶμαι. Δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἐκάνω, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας. Εὐχαριστῶ τὴν τύχην, διότι ἐκδικούμενος ὀλιγίστους μόνον ἔβλαψα.

— Ἀπαντῶντές μοι τοιουτοτρόπως, πράττετε ὅ,τι οἱ ἀποκρούοντες τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν γῆν ναυαγόν.

— Ἀλλά . . . (ἀπήντησεν ὁ Γίνος καλύπτων τὸ πρόσωπον). . . δύναμαι νὰ σᾶς δώσω τὴν ψυχὴν μου, ὄχι ὅμως καὶ νὰ σᾶς συμβουλευθῶ.

— Μὲ μισεῖτε;

— Σᾶς συμπονῶ. Εἰς πᾶσαν δὲ περίστασιν, μὴ λησμονῆτε ὅτι χαίρω διότι σᾶς χρεωστῶ τὴν ζωὴν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠγέρθη. . . Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες ἀπεσύρθησαν ἰν' ἀναπαυθῶσι. Τὴν πρωΐαν, ὁ Ρογήρος, ἀπεχειρέτισε τὸν φιλοξενήσαντα αὐτόν, ὅστις μετὰ θλίψεως τὸν εἶδεν ἀναχωροῦντα, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἰπὸ τὰς αὐτὰς διατελοῦσα καὶ αὐτὴ τοῦ βίου συνθήκας, μικρὰ παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἀναμένουσα, δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ θυσιάσῃ εἰς σταθερὰν καὶ ἀκραίφνην φιλίαν τὰς ἀδελφούς τοῦ βίου τύχας. Ὁμοῦ συζῶσαι, ἢ μὲν παρὰ τῆς δέ, τί ἄλλο ποθεινότερον ἤθελον ἐπιζητήσῃ;

Τὸ ἀληθές ὅμως εἶναι ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ οὐδόλως ἐφαίνετο ἔχουσα ἔφρονιν νὰ ἐπαλαβῇ τὴν πρῶην μόνωσιν. Ὁσφ ἡ Λευκὴ ἦτο σκεπτικὴ καὶ σοβαρὰ, τόσῳ ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ζωηρὰ καὶ εὐθυμὸς. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλου ὑπὸ εὐφύας καὶ ἰλαρότητος.

Ἐφαίνετο λαβοῦσα ἐκ τοῦ πατρός τῆς μοναδικὴν τόλμην.

Εἶχε πάντοτε ἄσμάτιόν τι εἰς τὰ χεῖλη, πόδα ἐλαφρὸν καὶ ταχύ, δὲν ἦτο δ' ἐξ ἐκείνων τῶν εὐαισθητῶν, αἵτινες συμπτύσσονται ἐν ἑαυταῖς εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντιδρασίαν, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τῶν ὠραίων καὶ δροσερῶν ρόδων, ἅτινα διανοίγουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ στρέφουσιν ὑπερῆφάνως τὰς ἀκάνθας των κατὰ τῶν βεβήλων χειρῶν.

Μεταξὺ Λευκῆς καὶ Μαγδαληνῆς ἡ ἀντίθεσις ἦτο καταπληκτικὴ, παρὰ τοῦτο ὅμως, ἡ ἴσως ἐξ αἰτίας τούτου, ἡ ἐνοῦσα τὰς δύο ταύτας νεάνιδας φιλία ἦτο στενοτάτη. Ἀδελφαὶ ἂν ἦσαν δὲν θὰ ἠγαπῶντο πλεῖον.

Οὐδόλως ὑπόπτως ἔχουσα περὶ τῶν προθέσεων ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Λευκῆς συλληφθεισῶν, ἡ Μαγδαληνὴ, κατὰ τὰς μακρὰς καὶ θλιβερὰς ὥρας, ἔμενε παρὰ τῆς φίλης, καὶ οὐδὲ ἀπαξ, ἢ εἰκὼν τοῦ γνάθωνος Λεοπόλδου Φροσάρ διήλθε τοῦ νοῦ τῆς.

Ἡ Λευκὴ ἦτο τεθλιμμένη, ἡ Μαγδαληνὴ λοιπὸν συνεμερίζετο καθ' ἡμισυ τὴν θλίψιν τῆς, ὡς θὰ ἔπραττε τὸ αὐτὸ διὰ τὴν χαρὰν τῆς.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον, πράγματι, ὡς προεῖπεν ὁ συμβολαιογράφος, ὁ κόμης Καναλέλ ἀφίκετο μετὰ τοῦ Σεβεράκ.

Χωρὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρόν του, κατηυθύνθη πάραυτα εἰς τὴν ὁδὸν Bellehasse. Ἦτο ἡ δευτέρα φορά, ἀπὸ εἰκοσι ἐτῶν, καθ' ἣν εἰσῆρχετο εἰς τὸ τοῦ μαρκησίου μέγαρον. Τὴν πρῶτην ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐψυχορράγει, καὶ ἐδέησε νὰ μεταχειρισθῇ βίαν ὅπως ἀφίκεται μέχρι τοῦ προσκεφαλαίου τῆς.

Νῦν, οὐδεμίᾳ ὑπῆρχεν ἀντίστασις, μόνη δὲ οἰκοδέσποινα ἦτο ἡ ξανθὴ ἐκείνη κόρη, ἣς ἡ ἰδέα ἐπὶ τόσον εἶχε προκαταλάβῃ τὸ πνεῦμά του.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, μετὰ παλλούσης καρδίας, ἀφοῦ σιγηλῶς ἔσφιγξε δι' ὅλης

τῆς παλάμης τὴν χεῖρα τοῦ Μερλώ, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

Ἴδουσα τὸν ξένον ἡ Λευκὴ ἠγέρθη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς καθηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀρρενωποῦ γέροντος ἐκείνου, καίτοι δὲ οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ αὐτόν, τὸν ἀνεγνώρισε.

Ὁ αὐτὸς πόθος ὤθησεν ἀλλήλους.

Ὁ κόμης ἀνέφξε τὰς ἀγκάλας του, εἰς ἃς ἡ Λευκὴ ἐρρίφθη, διδοῦσα ἐλευθέραν ἐξοδὸν τῶν δακρύων, ἅτινα πρὸ δύο ἡμερῶν συνεῖχε.

Τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς στηρίξασα, ἔκλαιε σιγηλῶς. Ὁ κόμης σεβόμενος τὴν θλίψιν αὐτῆς, οὐδένα λόγον τῇ ἀπηύθυνε. Τί ἡδύνατο νὰ τῇ εἶπῃ;

Ἐκράτει αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ ἠρεισμένην, ἀφίπων διὰ τῆς φιλικῆς θλίψεως τῶν χειρῶν του νὰ ἐννοήσῃ πᾶσαν τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν του.

Τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ κατευνασθείσης μικρὸν, ὁ κόμης ὀπισθοχωρῶν πως, ἔλαβε τὴν τόσῳ προσδοκωμένην ἡδονὴν νὰ τὴν θεωρήσῃ.

Ἦτον ἐκείνη, τὸ χάριεν πρωτότυπον τῆς φωτογραφίας, ἣν ἔδειξεν αὐτῷ ἡμέραν τινα ὁ Μερλώ.

Εἶχε τὸ ὑπὸ ξανθῆς κόμης στεφόμενον μέτωπον, τὸ ἀξιοπεπεῖς μεδίαμα τῆς μητρὸς τῆς. Ὁ κόμης πάραυτα συνωφρυνώθη. Ἄν πρὸ ἔτους μόνον ἡ Λευκὴ ἔστερεῖτο τοῦ πατρός τῆς, ἂν εἶχεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ἂν ἡ ἀξιολάτρευτος αὐτῆς κόρη ἤρχετο καὶ κατόκει μετ' αὐτοῦ, οἶα μεταβολὴ θὰ ἐπήρχετο ἐν τῷ βίῳ τοῦ δι' ὅλων ἀλλοίων ἀποφάσεων!

Καὶ αἰφνης ἀνεμιμνήσκετο τῶν θλιβερῶν ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐζήτηε συγγενικὴν τινα φιλοστοργίαν δυναμένην νὰ πληρώσῃ τὸ ὑπὸ τῶν ἀπολούθων συμβάντων τῆς μεταβληθείσης ὑπαρξείως του κενόν.

Εἶτα ἀκτινοβόλος μορφή ἐνεφανίζετο αὐτῷ, ἡ τῆς Σάρρας, μετὰ τὴν χρυσότριχα κόμην, τοὺς σπινθηροβόλους ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ προκλητικὸν μεδίαμά τῆς. Ἐπανεύρισκεν αὐτὴν, οἶαν εἶχεν ἴδῃ, τὸ πρῶτον, ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς Μασσαλίας, ὅτε μετὰ τοῦ Σεβεράκ, μετέβαινε ν' ἀριστήσῃ εἰς τὴν Réserve.

Πῶς, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐγένετο αἰχμάλωτος αὐτῆς, ἐπιλαθόμενος τῶν βαρυνόντων αὐτὸν ἐξήκοντα ἐτῶν, διαφιλονεικῶν αἰσθημάτων φιλαρεσκείας μετὰ τῶν νεανιῶν, διερχόμενος νύκτας ἀϋπνος, διαλογιζόμενος αὐτὴν, καὶ ἐρωτῶν ἑαυτόν, ἂν ποτε θὰ ἡδύνατο ν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτῆς!

Πῶς ἐν τῇ ὀρμῇ τοῦ πάθους του παρεσύρθη νὰ προσφέρῃ τ' ὄνομά του εἰς τὴν νεάνίδα ταύτην, διαπράττων, γέροντος οὗτος, τοιαύτην ἀσυγχώρητον ἀκρισίαν, πλάττων ὄνειροπολήματα περὶ ἑαυτοῦ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν εὐπαρουσίαστον σύζυγον!

Βαθεῖα πλάνη!

Ἐζήτηε ἐξήγησιν ἤδη πάντων τούτων τῇ στιγμῇ ταύτῃ, μακρὰν ὦν τῆς Σάρ-

